

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **DŘEVĚNÉ PODLAHY s. r. o.**
sídlem č. p. 200, 767 01 Kostelany
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2020, č. j. 14908/20/5200-10421-705721,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o posouzení, zda finanční prostředky ve výši 7,9 milionů Kč převedené žalobkyní v roce 2014 na soukromý účet jejího jediného jednatele a společníka představovaly krátkodobou zápůjčku nebo příjem jednatele ze závislé činnosti.

2. V průběhu daňové kontroly za rok 2014 Finanční úřad pro Zlínský kraj zjistil, že v měsíci dubnu a srpnu roku 2014 byly z bankovního účtu žalobkyně převedeny finanční prostředky v celkové výši 7 900 000 Kč na soukromý účet jejího jediného jednatele a společníka P. M. Prakticky v ty stejné dny bylo účtováno o jejich fiktivním vkladu do pokladny. U některých transakcí bylo uvedeno, že se jedná o krátkodobou půjčku jednateli. Dle předloženého účetnictví však žalobkyně v roce 2014 žádné pohledávky vůči svému jednatele nezaúčtovala. Finanční úřad proto převody finančních prostředků v měsíci dubnu 2014 (ve výši 3 700 000 Kč) a srpnu 2014 (ve výši 4 200 000 Kč) z účtu žalobkyně na soukromý bankovní účet pana M. vyhodnotil jako výplatu odměny jednatele obchodní korporace dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Dodatečným platebním výměrem ze dne 21. 1. 2019, č. j. 78176/19/3304-50521-705757, tak doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2014 ve výši 2 448 574 Kč a penále ve výši 489 714 Kč.
3. Odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že správce daně neunesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neboť neprokázal, že by částka ve výši 7 900 000 Kč představovala zdanitelný příjem jednatele žalobkyně.
5. Důkazní břemeno nese v daňovém řízení vždy ten, kdo něco tvrdí. Daňový subjekt prokazuje pouze skutečnosti, které je povinen uvádět ve svých přiznáních a jiných podáních, tedy např. že částky vyplacené jeho zaměstnancům jsou v souladu s právními předpisy. Žalobkyně však netvrdí, že její zaměstnanec (a jednatel) měl příjmy ze závislé činnosti vyšší. Obdobně jako v případě prokazování podvodu na DPH může daňový subjekt získat zcela pasivní. Při prokázání toho, že částka představovala zdanitelný příjem jednatele, tíží důkazní břemeno správce daně. Navíc prokazovat lze jen skutečnosti pozitivní. Daňový subjekt tak nemůže prokazovat, že se o zdanitelný příjem nejednalo. Důkazní břemeno tak tížilo žalovaného.
6. Žalobkyně v dubnu a srpnu převedla na účet P. M. částku 7 900 000 Kč, přičemž u transakce z 1. 4. 2014 uvedla „půjčka MP“, dne 14. 4. 2014 specifikovala „půjčka p. M.“ a u transakcí z 15. 4. 2014 a 15. 8. 2014 neuvedla žádné označení. Půjčka byla jednatele poskytnuta na nákup obchodního podílu v jiné společnosti s tím, že ji jednatel bude v budoucnu splácet. Smlouva o půjčce byla uzavřena ústně. Účetní tuto půjčku chybně zaúčtovala na účet 261. Tento chybný postup neznamená, že by se mělo jednat o zdanitelný příjem jednatele žalobkyně. O chybě v účtování vypovídá i závěr žalovaného, že půjčka měla být zaúčtována na účet 315 – Poskytnuté půjčky PM, který byl vytvořen v účtovém rozvrhu. I pokud by půjčka byla zaúčtována na účet 315, jednalo by se o chybné účtování, neboť pohledávky za společníky se účtují v účtové skupině 35 (účet 355 – ostatní pohledávky za společníky).
7. Žalovaný tvrzení žalobkyně zpochybnil pouze na základě chybného zaúčtování převedených částek. Jiná skutečnost neprokazuje, že by se o půjčku nejednalo. Ani informace uvedené v příloze k účetní závěrce, že odměny ani půjčky nebyly statutárnímu orgánu poskytnuty, nemůže prokazovat, že se o půjčku nejednalo. Žalobkyni tak byla doměřena částka dosahující 3 miliony Kč na základě chyby v účetnictví a špatně vyplněné účetní závěrky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

8. Žalobkyně navrhovala kontrolu pokladní hotovosti v trezoru. Žalovaný však v emailu ze dne 21. 2. 2018 tuto možnost odmítl. Přestože mu bylo známo, že trezor lze otevřít pouze v určitých časových obdobích, hodnotí tuto skutečnost účelově a nepravdivě.
9. Není sporu o tom, že jednatelem byly předmětné částky převedeny. Pokud by byly částky účtovány na vrub nákladového účtu 522 a žalobkyně by daň neodvedla, byly by argumenty žalovaného oprávněné. Ostatně společně s kontrolou daně z příjmů ze závislé činnosti probíhala i kontrola daně z příjmů právnických osob. Byl-li správce daně byl přesvědčen, že částka 7 900 000 Kč představuje příjem společníka, měl danou částku zohlednit v rámci souběžně probíhající kontroly daně z příjmů právnických osob a zahrnout ji do výdajů. Náklady na závislou činnost totiž vždy představují výdaj podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Nic takového však žalovaný neučinil. Ani žalobkyně toto netvrdila, neboť doměření daně z příjmů ze závislé činnosti považovala za absurdní.
10. Nelze opomenout ani skutečnost, že žalovaný ukončil dokazování v době karantény. Tehdejší zástupce žalobkyně byl lyžovat v Itálii a po jeho návratu nebylo možno z důvodu karantény kontaktovat jednatele žalobkyně za účelem zodpovězení otázek. K této skutečnosti žalovaný nepřihlédl, přestože mu je známo, že se nikdy nestalo, že by Ing. G. po celou dobu svého profesního života neodpověděl na otázky správce daně. Tato výjimečná situace nebyla náležitě zhodnocena. Došlo rovněž k účelovému hodnocení svědecké výpovědi paní M., účetní. Správce daně položil svědkyni pouze 3 otázky a ta řádně odpověděla. Zástupce žalobkyně otázky svědkyni nekladal, protože předpokládal, že její výpověď bude správce daně hodnotit jako věrohodnou.
11. Uzavřela proto, že správce daně neprokázal, že by předmětné částky představovaly příjem podléhající dani z příjmů ze závislé činnosti. Navíc k výplatě odměny v dané výši neexistoval žádný právní důvod. Z popsaných důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na seznámení se zjištěnými skutečnostmi v rámci odvolacího řízení z 26. 3. 2020, v němž byl náležitě popsán zjištěný skutkový stav i právní posouzení věci.
13. Ze spisového materiálu vyplývá, že sporné transakce byly v hlavní knize v měsíci dubnu a srpnu 2014 zaúčtovány jako výběr z bankovního účtu za pomoci účtu 261 – peníze na cestě. Z pohledu účetnictví se jedná o zcela nestandardní a nesprávný postup žalobkyně, neboť pomocí účtu 261100 byl účtován převod finančních prostředků z účtu žalobkyně na cizí bankovní účet, aniž by byl proveden převod finančních prostředků z podnikatelského účtu. Ve skutečnosti nedošlo k převodu finančních prostředků mezi bankovními účty žalobkyně do pokladny, ale k přesunu prostředků na cizí bankovní účet (jednatele). K převodům na cizí účet přitom nebyly dohledány žádné podklady nebo písemnosti, na základě kterých byly převody z účtu žalobkyně uskutečněny. Tvzení, že šlo o půjčku jednatelem, je v rozporu s předloženým účetnictvím, podle něhož žalobkyně o žádné nové pohledávce společnosti vůči jejímu jednatelem neúčtovala. Totéž plyne i z přílohy k účetní závěrce.
14. Kontrolou hlavní knihy analytické evidence pak bylo zjištěno, že v období od 1. 4. 2014 do 1. 9. 2014 byly na účet 211030 „Pokladna – Hlavní“ interními doklady č. 143006 až

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

143030 s textem „převod z účtu“ nebo „převod z banky“ zaúčtovány částky v celkové výši 7 900 000 Kč. Tyto částky byly zaúčtovány účetním zápisem MD 211030/DAL 261100, tedy rovněž pomocí účtu 261 – peníze na cestě. Ani zaúčtování těchto částek podle žalovaného neodpovídá skutečnosti, neboť v předmětných dnech nebyly učiněny žádné převody finančních prostředků z podnikatelských účtů žalobkyně, na základě kterých by mělo dojít ke skutečnému příjmu finančních prostředků do pokladny. Správci daně proto vznikly pochybnosti o oprávněnosti tohoto postupu.

15. Tvrzení žalobkyně ohledně krátkodobé půjčky jednateli prokázáno nebylo. Samotná poznámka na bankovních výpisech tuto skutečnost prokázat nemůže. Smlouva o zápůjčce předložena nebyla, přestože s ohledem na výši poskytnutých finančních prostředků se lze domnívat, že pro uzavření takové smlouvy by ze zákona byla vyžadována písemná forma s úředně ověřenými podpisy. Pokladní doklady podepsané dlužníkem nebyly správci daně předloženy.
16. Tvrzení žalobkyně nepotvrdila ani účetní ve svědecké výpovědi. Nebylo zřejmé, na základě jakých podkladů provedla zúčtování. Uváděla pouze, že dané skutečnosti zaúčtovala chybně. Důkaz zjištěním stavu hotovosti na pokladně žalobkyně zmařila. Správce daně požádal jednatele o předložení fyzického stavu hotovosti při místním šetření dne 19. 2. 2018. To však jednatel neumožnil, čímž bylo znemožněno porovnat účetní zůstatek na účtu 211020 pokladna Dřevěné podlahy a 211030 pokladna hlavní se skutečným stavem peněžních prostředků v pokladnách. Návrh na dodatečnou kontrolu stavu pokladny pak byl zcela irelevantní, neboť již nemohl přispět k objasnění stavu majetku v době šetření.
17. Tvrzení žalobkyně o krátkodobé půjčce jednateli tak prokázáno nebylo. Navíc odporuje předloženému účetnictví i příloze k účetní závěrce. Ze spisového materiálu jednoznačně plyne, že žalobkyně převedla finanční prostředky ve výši 7 900 000 Kč na soukromý účet jejího jednatele P. M., s nímž má uzavřenu pracovní smlouvu. Jednalo se o příjem skutečný, který se reálně projevil v majetku jednatele. Žalobkyně tak byla povinna odvést z něj daň z příjmů ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. c) a odst. 2 ve spojení s § 38h zákona o daních z příjmů. Argumentace o nezohlednění dané částky do nákladů u daně z příjmů právnických osob v nynějším řízení neobstojí, neboť daň z příjmů právnických osob není předmětem tohoto řízení.
18. Nesouhlasil ani s námitkou neunesení důkazního břemena. Žalovaný odkázal na výzvu k prokázání skutečností z 30. 4. 2018, v níž sdělil žalobkyni skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost a správnost účetních záznamů. Tyto pochybnosti shrnul žalovaný rovněž v seznámení se zjištěnými skutečnostmi v rámci odvolacího řízení. Je přesvědčen, že bylo prokázáno, že jednateli žalobkyně byly vyplaceny na soukromý účet finanční prostředky, přičemž žalobkyně přesvědčivě nevysvětlila důvod této transakce. Dodatečným platebním výměrem proto správce daně zvýšil daňovou povinnost žalobkyně o neodvedenou daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti.
19. Jako nepřípadnou označil námitku nezohlednění karantény a mimořádného stavu v březnu 2020. V rámci doplnění odvolání správce daně předvolal na 5. 3. 2020 pana M., aby osobně vypověděl o skutečnostech souvisejících s peněžními prostředky zaslányými na jeho soukromý účet. Ten se však bez omluvy na jednání nedostavil a jednání proběhlo za přítomnosti žalobcova zástupce Mgr. M. Ten přislíbil, že se jednatel k otázkám správce daně písemně vyjádří do 13. 3. 2020. Žádné vyjádření však správce daně v daném termínu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

neobdržel. Informace o tom, že Ing. G. byl od 8. 3. do 14. 3. 2020 lyžovat v Itálii, nemá pro věc žádný vliv, neboť zástupcem žalobkyně byla právnická osoba TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s. r. o.; ta nepochybně mohla pověřit jednáním za ni kteréhokoli jiného zaměstnance. Stejně tak irelevantní je tvrzení o nemožnosti kontaktovat jednatele z důvodu nařízené karantény. Ani vyhlášení mimořádného stavu není v nynější věci podstatné, neboť usnesení vlády č. 85/2020 Sb. o přijetí krizového opatření platilo až od 16. 3. 2020.

20. Ze všech shora uvedených důvodů považoval žalovaný podanou žalobu za nedůvodnou. Navrhl proto, aby ji soud zamítl.

IV. Replika žalobkyně

21. V replice ze dne 7. 1. 2021 žalobkyně setrvala na své argumentaci, že finanční prostředky představovaly krátkodobou zápůjčku panu M., která byla následně v hotovosti vrácena do pokladny. Tato skutečnost byla potvrzena v poznámkách k platbě nebo ve výpovědi paní M.
22. Účty, na které byly platby omylem zaúčtovány, nesouvisí se zápůjčkami ani se závislou činností zaměstnanců. Možnost výplaty takto vysoké odměny neumožňuje pracovní smlouva pana M., ani o ní není zmínka mezi daňově uznatelnými náklady.
23. Stanovil-li správce daně daňovou povinnost dokazováním, musí se jeho závěry opírat o konkrétní důkazní prostředky a jejich objektivní hodnocení. Jejich nedostatečnost nelze kompenzovat domyšlením vlastního scénáře vedoucího k co nejvyšší daňové povinnosti. Postup správce daně by neobstál ani při stanovení daně podle pomůcek.
24. Žalobkyně splnila svou důkazní povinnost tím, že správci daně doložila účetní záznamy, související vysvětlení a po vznesení pochybností správcem daně navrhla provedení svědecké výpovědi účetní. Svědecká výpověď potvrdila, že finanční transakce představovaly krátkodobou zápůjčku. I přesto však správce daně trval na svých pochybnostech a vyvodil své nepodložené závěry o tom, že šlo o odměnu jednatele. Skutečnost, že se účetní dopustila chyby v účtování transakcí, automaticky nepředstavuje potvrzení smyšlených závěrů správce daně. S ohledem na postavení pana M. nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že pokud platby nebyly zápůjčkou, šlo o příjem ze závislé činnosti. Platba mohla být podložena celou řadou důvodů. Žalobkyně však trvá na tom, že se jednalo o půjčku, která byla řádně vrácena. Tvrzení žalovaného o fiktivních splátkách přijatých do pokladny nebylo podloženo žádným důkazem. To, že v době místního šetření nebyl přístup do pokladny správci daně umožněn, danou skutečnost neprokazuje.
25. Ani kontrola pokladny v rámci místního šetření by byla kontrolou *ex post* a nemohla by prokázat stav pokladny v okamžiku, kdy jednatel svůj krátkodobý závazek splatil. Neprovedení dodatečné kontroly stavu pokladny však jde k tíži správních orgánů, neboť ony tvrdí, že platby do pokladny byly fiktivní.
26. Závěry o tom, že šlo o odměnu za výkon závislé činnosti, nejsou nijak podloženy. Správce daně neuvedl, na základě jakých skutečností měla žalobkyně vyplatit jednatele tak vysokou odměnu, pokud jeho standardní odměna jako zaměstnance představovala 10 000 Kč měsíčně. Není tak pravdou, že by výplata odměny za činnost na základě pracovní smlouvy byla jediným možným vysvětlením, proč byla částka zaslána na účet jednatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

Závěry žalovaného postrádají odraz ve skutkových zjištěních a nebyly nijak promítnuty do závěrů učiněných u daně z příjmů právnických osob.

27. Kromě nedostatečného zjištění skutkového stavu a nedostatečných závěrů namítla žalobkyně rovněž tristní přístup k výslechu paní M. Svědkyni byly položeny pouze tři otázky, přesto však žalovaný uzavřel, že nesdělila všechny potřebné informace. Těžko usuzovat, proč svědkyni nebyly položeny otázky směřující k odstranění těchto pochybností. Odpovědi svědkyně byly v souladu s tvrzeními žalobkyně, proto zástupce žalobkyně žádné další dotazy na svědkyni nevznesl. Nic nesvědčilo o tom, že její výpověď bude posouzena jako nevěrohodná. Závěry žalovaného tak jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

V. Posouzení věci soudem

28. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
29. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
30. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
31. K námitce neunesení důkazního břemena správcem daně soud uvádí, že podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních*. Oproti tomu správce daně podle § 92 odst. 5 daňového řádu *prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní, f) skutečnosti rozhodné pro posouzení účelu právního jednání a jiných skutečností rozhodných pro správu daní, jejichž převažujícím účelem je získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu*. K tomu lze v podrobnostech odkázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou přenosu důkazního břemene v daňovém řízení (viz např. rozsudky ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, nebo ze dne 16. 3. 2007, č. j. 8 Afs 99/2005-81).
32. V nynějším případě je soud ve shodě s žalovaným přesvědčen, že správce daně unesl své důkazní břemeno a podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Ve výzvě z 30. 4. 2018, ale rovněž v seznámení se zjištěnými skutečnostmi vydaném v odvolacím řízení, byly dostatečně konkrétně specifikovány vážné pochybnosti ohledně správnosti zaúčtování částek vyplacených jednateli v dubnu a srpnu roku 2014. Žalobkyně na výzvu správce daně reagovala tvrzením, že částky představovaly krátkodobou půjčku jejímu jednateli, která byla vrácena na pokladnu. Žádnou smlouvu o půjčce však nepředložila; pouze odkazovala na popis u některých plateb a na výpověď účetní. Dané tvrzení žalobkyně správce daně zpochybnil tím, že vysledoval tok finančních prostředků zaslaných žalobkyní na soukromý účet jednatel. Z výpisů z tohoto běžného účtu prokázal, že pan M. dané finanční prostředky bezodkladně využil k nákupu obchodního podílu u společnosti a k nákupu pohledávky ve výši 1 615 000 Kč (viz smlouva o postoupení části

pohledávky za dlužníkem SEROMED.CZ s. r. o. uzavřená mezi Internátní a. s. a P. M. dne 28. 2. 2014 a smlouva o převodu části obchodního podílu společnosti SEROMED.CZ s. r. o. ve výši 25 % představovanou plně splaceným vkladem do základního kapitálu ve výši 6 250 000 Kč za cenu 7 406 250 Kč uzavřená mezi Internátní a. s. a P. M.; č. l. 43 správního spisu). Dále hodlal správce daně při místním šetření dne 19. 2. 2018 zkontrolovat stav pokladny, ale to mu jednatelem žalobkyně nebylo umožněno. Nebyly totiž předloženy pokladní doklady prokazující, že částky byly na pokladnu vráceny, tak jak bylo účtováno. Správce daně zpochybnil tvrzení žalobkyně o půjčce rovněž tím, že poukázal na to, že částky měly být podle účetnictví žalobkyni vráceny ve velmi krátkých intervalech (viz např. strana 4-5 zprávy o daňové kontrole). Zapůjčení peněžních prostředků tak nedávalo ekonomický smysl (v podrobnostech viz bod 54 napadeného rozhodnutí).

33. Na základě výše uvedeného je soud přesvědčen, že žalovaný řádně zpochybnil prvotní tvrzení žalobkyně, že výplata daných finančních prostředků jednatelem žalobkyně představovala půjčku. Žalobkyně však následně neposkytla takové důkazy, které by její tvrzení prokázaly. Správce daně proto oprávněně uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že by dané prostředky představovaly půjčku jejímu jednatelem. Tyto závěry nijak neodporují pravidlům pro rozdělení důkazního břemene vysloveným v žalobkyní zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 Afs 44/2016-40).
34. Pro závěr, že výplata daných částek činila ve skutečnosti příjem jednatele žalobkyně, který podléhal dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Přestože žalobkyně provedení některých důkazů zmařila (viz snaha správce daně o kontrolu stavu pokladny při místním šetření), nelze tuto skutečnost podle soudu přičítat správci daně. Závěry žalovaného mají oporu v provedeném dokazování.
35. Uvádí-li žalobkyně, že žalovaný nesprávně vyhodnotil výpověď svědkyně M., soud s ním nesouhlasí. Ze správního spisu vyplývá, že svědkyně byla za účasti žalobkyně vyslechnuta 15. 4. 2019 (viz protokol č. j. 901705/19/3304-60561-711193; viz č. l. 23 správního spisu). K předmětným transakcím uvedla, že je zaúčtovala chybně: *„Nemělo být účtováno na účet 261 100 a mělo být účtováno na ostatní pohledávky zřejmě přes účet 378. Následně jsem zase chybně zaúčtovala z účtu 261 na účet pokladny. Kdybych účtovala správně, tak bych dalším krokem neúčtovala tyto položky do pokladny.“* Dále sdělila, že o tom, že se jedná o pohledávky společnosti vůči jednatelem, ji informoval osobně pan jednatel. Zástupce žalobkyně žádné dotazy na svědkyni nevznesl. Žalovaný předmětnou výpověď vyhodnotil jako rozporuplnou, účelovou a nevěrohodnou (viz body 47 až 52 rozhodnutí). Svědkyně neuvedla, na základě jakého podkladu provedla zaúčtování. Tvrdila pouze, že transakce zaúčtovala na základě ústního pokynu jednatele. Setrvale uváděla, že danou transakci chybně zaúčtovala, přestože v dřívějších případech o půjčce jednatelem účtovala na jiných účtech. Podle soudu se tak nejedná o chybně provedený výsledek svědkyně, ale o důkaz, který žádným způsobem nepřispěl k prokázání verze událostí tvrzených žalobkyní. Zástupci žalobkyně nic nebránilo, aby v průběhu svědecké výpovědi formuloval svědkyni svoje dotazy, jimiž by mohlo být tvrzení o půjčce jednatelem prokázáno. Spekulace, že žalobkyně čekala, že správce daně výpověď vyhodnotí jako věrohodnou, soud odmítá jako účelové.
36. Závěru žalovaného o tom, že šlo o zdanitelný příjem zaměstnance M., nebrání ani obsah pracovní smlouvy mezi žalobkyní a P. M. z 30. 5. 2014, v níž byla sjednána měsíční odměna zaměstnance ve výši 10 000 Kč (viz č. 39 spisu). V řízení bylo prokázáno, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

žalobkyně vyplatila svému jednatele odměnu ve výši 7 900 000 Kč a že tento příjem zaměstnanec podléhá dani z příjmů ze závislé činnosti. Daná částka tak podléhala zdanění bez ohledu na skutečnost, zda pro výplatu předmětné odměny existoval podklad v pracovní smlouvě či nikoliv.

37. Ani označení jako půjčka na dvou platbách nebylo v daném případě způsobilé prokázat verzi tvrzenou žalobkyní. V řízení byly provedeny další důkazy, z jejichž souhrnu bylo možné učinit spolehlivý závěr o tom, že se o půjčku jednatele nejednalo. Je pravdou, že špatné zaúčtování daných transakcí bez dalšího neznamená, že dané finanční prostředky představovaly příjem pana M. podléhající zdanění. V nynějším případě však zejména z následného způsobu použití předmětných peněžních prostředků, který byl v daňovém řízení spolehlivě zadokumentován, bylo možné učinit spolehlivý závěr, že se jednalo o zdanitelný příjem jednatele žalobkyně, který vedl ke zvýšení majetku jednatele. Z výpisu z běžného účtu P. M. a společnosti Internátní a. s. totiž vyplynulo, že dne 1. 4. 2014 obdržel P. M. na svůj soukromý účet od žalobkyně finanční prostředky ve výši 2 600 000 Kč (na základě čtyř plateb ve výši 100 000 Kč, 1 000 000 Kč, 1 000 000 Kč a 500 000 Kč), které bezprostředně použil ve prospěch Internátní a. s. na úhradu kupní ceny dle smlouvy o převodu obchodního podílu (dne 1. 4. 2014 zaslal platbu ve výši 1 800 000 Kč, dne 2. 4. 2014 částku 500 000 Kč) a smlouvy o postoupení pohledávky ve výši 500 000 Kč (celkem ve dnech 1. – 2. 4. 2014 zasláno na účet společnosti Internátní a. s. 2 800 000 Kč). Následně dne 14. 4. 2014 a 15. 4. 2014 obdržel P. M. od žalobkyně 1 100 000 Kč (na základě dvou plateb ve výši 500 000 Kč a 600 000 Kč), přičemž totožné částky zaslal ve dnech 14. 4. a 15. 4. 2014 na účet Internátní a. s. (500 000 Kč a 600 000 Kč). Konečně dne 15. 8. 2014 obdržel od žalobkyně částku ve výši 4 200 000 Kč (na základě 9 plateb ve výši 200 000 Kč a 8 × 500 000 Kč), přičemž 18. 8. 2014 na účet Internátní a. s. převedl 4 021 250 Kč (na základě 5 plateb ve výši 3 × 1 000 000 Kč, 906 250 a 115 000 Kč; viz zejm. č. l. 33 – 34 správního spisu).
38. Nepřípadné jsou rovněž námitky, že správce daně neprovedl kontrolu faktického stavu pokladny poté, co k tomu byl žalobkyní vyzván. I v tomto soud odkazuje na vyjádření žalovaného, který podotkl, že cílem místního šetření bylo mimo jiné ověřit bez předchozího ohlášení stav pokladny. Pokud se na místě samém stav pokladny ověřit nepodařilo, je zřejmé, že následné zjišťování tohoto stavu již nemohlo zachytit moment překvapení, neboť žalobkyně již na provedení tohoto úkonu byla připravena.
39. Ani námitky ohledně nemožnosti ukončení dokazování v době karantény neshledal soud důvodné. Odkazuje v tomto směru na vyjádření žalovaného, který vhodně poznamenal, že zákaz volného pohybu osob byl v České republice vyhlášen až od 16. 3. 2020, přičemž podle domluvy měl zástupce žalobkyně zajistit odpovědi pana M. na dotazy správce daně do 13. 3. 2020. Správně bylo zdůrazněno rovněž to, že zástupcem žalobkyně nebyl pan Ing. G., ale právnická osoba TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s. r. o., která mohla vyřízením záležitosti pověřit jejího zaměstnance. Ostatně na ústním jednání dne 5. 3. 2020 za zástupce žalobkyně vystupoval Mgr. M., nikoliv Ing. G. Nebyly sděleny žádné okolnosti, které by zmíněné daňové kanceláři znemožnily na odpovědi správce daně v dohodnuté lhůtě reagovat. Navíc výslech pana M. představoval důkazní prostředek, jehož provedení navrhla sama žalobkyně. Ani případné nařízení karantény jednatele žalobkyně či osoby oprávněné jednat za zástupce žalobkyně nebránilo telefonickému kontaktu a sepsání odpovědí na požadované dotazy s využitím komunikace na dálku. Žalobkyně ani její zástupce přitom požadované odpovědi nezaslali ani dodatečně. Ve

vyjádření ze dne 6. 4. 2020 v rámci odvolacího řízení namítali nesprávné rozložení důkazního břemene a vadné hodnocení svědecké výpovědi paní M., ovšem ani v tomto podání odpovědi pana M. na dotazy správce daně nedoplňovali, přestože jim v tom nic nebránilo.

40. Konečně jako nedůvodnou shledal soud rovněž výtku, že předmětné částky měly být zahrnuty do nákladů u daně z příjmů právnických osob. Jak správně podotkl žalovaný, danou námitku nelze u daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti zohlednit. Uváděli žalobkyně, že daný závěr správce daně považovala za absurdní, proto v tomto směru u daně z příjmů právnických osob neargumentovala, jedná se o její procesní taktiku, jejíž správnost či vhodnost soudu nepřísluší hodnotit.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2022

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.